

Bajka:

Pes na výletě

Iva Mrkvičková

Pes se jednoho dne vydal spolu se svými přáteli – zajícem a medvědem - na výlet na kopec. Cestou ale dostal hlad a toužebně si vzpomněl na plnou misku doma na dvorku. „Ale co,“ řekl si. „Najím se, až se vrátíme. Koneckonců, mít vždycky plné břicho není až tak důležité. Ale co je vlastně důležité?“ Byl ještě mladý, a tak se zeptal svých starších přátel. Medvěd se podrbal na břicho: „Co je v životě nejdůležitější? No, to se těžko vysvětluje.“ Zajíc jen přikývl a pes zesmutněl.

„Nebud' smutný,“ řekl mu zajíc. „Nejvíc se o životě naučíš ze života, říkávala moje babička. V lese se pořád něco děje a dost možná něco zažijeme i dneska.“

A jak to řekl, uslyšeli bzukot. Z dutiny ve stromě vyletěla mladá včelí matička a za ní roj. Matička se zamotala medvědovi do chlupů a v tu ránu se na něj celý roj vrhl. Medvěd mručel a máchal kolem sebe tlapami, rozzuřené včely však útočily znovu a znovu. Tu k medvědovi přiskočil zajíc, hmátl mu do chlupů a už matičku měl. Sám při tom utřil pěkných pár štípanců. Posadil si matičku na záda a tryskem vyrazil. Roj za ním. Zajíc pádil a kličkoval. Když už byl dost daleko, usadil matičku do borůvčí. Roj se kolem ní shlukl a zajíc upaloval nazpátek.

„Tak,“ řekl zadýchaně, „už víš, co je nejdůležitější?“ Pes horlivě ňafal: „Ano, ano. Nejdůležitější je rychlost.“

„Ale kdepak,“ zavrtěl hlavou zajíc.

„Vždyť já si dělal legraci,“ zavrčel mrzutě pes a přemýšlel. Když ne rychlost, tak co? Už to mám, nejdůležitější je vzájemně si pomáhat, pomyslel si nakonec spokojeně.

Šli dál, až přišli k potoku. Na přeskočení byl moc široký a do ledové jarní vody se jim nechtělo. Medvěd si u břehu vyhlédl strom a opřel se do něj. Funěl, drápy se mu lámaly, ale nakonec kmen svalil přes potok a všichni pohodlně přešli na druhou stranu.

„Tak už víš, co je nejdůležitější?“ obrátil se medvěd na psa.

Pes nejdřív chtěl vykřiknout: „Síla!“ ale včas se zarazil a řekl důležité: „Jasně, že to vím. Nejsem už žádné štěně. Nejdůležitější v životě je vzájemně si pomáhat.“

Medvěd se pousmál: „Vzájemně si pomáhat je v životě velmi důležité. Ale není to to nejdůležitější.“ Pes toho začínal mít dost. Pak ho něco napadlo. Nejdůležitější v životě je vědět si v každé situaci rady, to bude to pravé.

Konečně došli na vrchol. Z obrovských balvanů se rozhlíželi do prosluněného kraje. Najednou to zajícovi uklouzlo a zmizel. „Zajíci, kde jsi?“ volali.

„Tady,“ ozvalo se žalostně z úzké škvíry mezi balvany. „Zaklínil jsem se tu, nemohu ven.“

Medvěd sevřel hlavu do tlap. „Teď si vážně nevím rady,“ zabručel nešťastně. Pak začal pomalu odhrabávat zem. „Ale medvěde, ten obrovský balvan nikdy nepodhrabeme,“ řekl pes a neklidně pobíhal kolem.

„Ano, já vím,“ odpověděl medvěd a hrabal dál.

„Kuk!“ ozvalo se jim za zády. „Nakonec jsem se ven promotal,“ smál se zajíc. Medvěd a pes si vydechli.

„Tak už víš, co je v životě opravdu nejdůležitější?“ zabručel medvěd.

„Ale jistě, jistě, že to vím,“ řekl pes. Tentokrát byl ale s rozumem v koncích. Neřekl medvěd jasně, že tentokrát si rady neví? A taky dobře věděl, že takhle svému kamarádovi nepomůže. Psovi to vrtalo hlavou celou cestu zpátky.

Už byli skoro na kraji lesa, když se ozvalo cvaknutí a pes zavyl. Jeho tlapu ostrými zuby sevřela pytlácká past. Medvěd ji zkusil rozevřít. „Pružina je moc silná,“ hekl. Zajíc ji zkusil rozhrizat. „Kdepak. I kdybych si hlodáky polámal, nepovolí to.“

Medvěd se zajícem popošli kousek stranou a tiše se radili. Tvářili se velmi vážně. Odhodlaně. Nakonec psovi řekli: „Ptal ses nás, co je v životě nejdůležitější. Tak dnes ses to dozvěděl. Kdybychom se už neviděli, dobře si to zapamatuj.“

„Počkejte, kam jdete? Nenechávejte mě tůú,“ zavyl pes. Oba jeho kamarádi však šli, ani se neohlédli. Nešťastný pes se stočil kolem pasti. Najednou slyší lomoz a praskot. Lesem se k němu řítí zajíc. V patách za ním medvěd.

„Kde jste byli, kam běžíte?“ křičel pes. Medvěd se zajícem kolem něj jen prolétli a byli pryč.

Pes zavyl. Tu se z houští vynořil jeho pán, pušku v ruce. Když uviděl psa, spráskl ruce a hned ho osvobodil.

„To bys nevěřil, co se mi stalo,“ řekl. „Sedím doma, když uslyším od ohrady s ovceři řev. Hned jsem věděl, která bije. Medvěd. Popadnu pušku, vyběhnu ven, ale medvěd nikde. Vtom z trávy vyrazí zajíc a upaluje k lesu. Kouknu tím směrem a tam mezi stromy stojí huňáč, jako by na mě čekal. Než jsem stačil vystřelit, zmizeli oba v lese. Vyběhnu za nimi - a najdu tebe. No věřil bys tomu?“

Pes tomu věřil docela rád, a i když od té doby své přátele viděl ještě mockrát, dal na jejich radu a to, co je v životě nejdůležitější, si pamatoval už napořád: poslechnout svoje srdce.